

Lúltim petit misteri (Segona Part)

Un relat de: [Sygbcn](#)

7

Va tornar a despertar d'aquell malson. La casa. L'home mort. L'home de l'abric negre: Tenia la convicció que el seu somni era premonitori. Aquell vespre tindria lloc un assassinat.

Aquesta darrera vegada, fins i tot havia somiat amb el camí que s'havia de recórrer per arribar a aquella casa. Havia conduït un cotxe fosc i, en arribar als voltants de la casa, havia apagat els llums.

En Jan notava la pistola contra les costelles, adormida a la cartutxera però amb una son lleugera, com la d'un gos vigilant.

En sortir del cotxe, l'abric negre es descargolava fins els seus turmells amb mandra; la casa s'erigia davant seu amb una mena de silenci expectant que li gelava la sang.

"Sóc gel -va pensar, sense saber per què-. Sóc glaç".

Rere seu va notar un moviment i, amb una velocitat desconeguda va tombar-se i va apuntar la foscor amb la seva arma.

Res.

Quan tornava a girar-se, ja es trobava a l'interior de la casa, i la resta del malson s'esdevenia exactament igual que les demés vegades.

Incorporat al llit, en Jan va agafar el telèfon i va trucar en Fèlix.

-Hola, sóc la bústia de veu d'en Fèlix. Explica't alguna cosa.

-Fèlix, vu-vu-vull parl-l-lar a-a-amb tu. Tru-tru-truca'm!

Quan va penjar, va comprovar que li tremolava el pols.

Va decidir que aniria a aquella casa. Alguna cosa més forta que ell, un sentiment que li naixia als budells, l'havia obligat a prendre aquesta decisió.

Era com si aquesta determinació li arribés de fora.

Va mirar el treball que havia presentat a Expressió Volumètrica: es deia "Vida" i la professora els havia encarregat que fessin una forma que expressés com veien la seva vida. En Jan havia portat una caixa de cartró plena de fulls de paper. Al primer s'hi llegia la frase que havia escrit a l'ordinador.

La resta estaven en blanc.

Esmorzava sense parlar. Tenia encara les imatges de la casa impregnades al record, i mirava amb hipnòtica superstició els plànols que els seus professors li havien donat a l'última classe.

-Què és això? Deures? -li va preguntar la seva mare.

En Jan va moure el cap afirmativament.

-Per què fas aquesta cara? Sembla que hagi vist un fantasma.

En Jan va aixecar el cap per mirar la seva mare.

-No exactament. Però s'hi acosta.

-Què vols dir?

-Coses meves.

-Nen, cada dia ets més rar.

El telèfon va sonar i la mare d'en Jan el va agafar.

-Un moment, ara s'hi posa. Jan, el Fèlix!

En Jan es va aixecar d'un salt i va agafar el telèfon.

-Ara m'ho explico tot -va dir la dona.

En Jan va estar un parell de minuts xiuxiuejant. Li explicava al seu amic l'últim somni que havia tingut i la decisió que havia pres.

-Vinc amb tu -va dir en Fèlix-. Jo mai he vist un mort!

-Ets idiota, Fèlix. No, no pots venir. Ho haig de fer sol. No sé per què, però ha de ser així.

-Aleshores, per què m'ho expliques -va dir en Fèlix. La seva veu sonava desil·lusionada.

-Per si em passés alguna cosa. Algú ho ha de saber.

-Es un honor -va dir en Fèlix amb to sarcàstic-. Seré el protagonista de tots els programes de successos; la darrera persona que va parlar amb el desaparegut. Encara conserva el seu missatge a la bústia de veu:

"vu-vu-vull pa-pa-parlar amb tu-tu-tu..."

-Vés a pastar, Fèlix -va sentenciar en Jan abans de penjar.

Cap a les vuit del vespre va sortir al carrer i va caminar fins la parada de l'autobús. Sabia perfectament quin era el camí per arribar a aquella casa, i com hi havia d'arribar.

Va pujar a l'autobús i va seure a la fila del darrera, al costat de la finestra. Veia la gent que esperava autobusos de les altres línies a través del vel blavós del vidre, i els seus rostres, i els seus cossos i les seves robes semblaven poc definides, com dibuixades a corre cuita per configurar el fons d'una vinyeta de còmic.

L'autobús va tancar les portes i va començar la seva marxa lentament. Els rostres indefinits dels desconeguts

van desfilars amb parsimònia i van desaparèixer.

De sobte, perfectament definida, va aparèixer la figura de l'home del seu somni. L'home de l'abric fosc. Recolzat al vidre de la marquesina, mirava cap a la finestra de l'autobús amb un somriure enigmàtic. El mirava a ell. Per primera vegada va veure què duia a la mà que aixecava al somni. No era un arma. Semblava una mena de telèfon mòbil.

Però el fet de saber que allò que duia l'estrany no era una pistola no va evitar que en Jan es sentís profundament espantat.

8

En Glaç va tancar els ulls. Tenia la gola seca, i això que era el cinquè cop que bevia aigua en poc més d'una hora.

"Què dimoni em passa?", va pensar.

Des que havia sortit del bar on havia parlat amb el client elegant sentia que algú l'havia estat seguint. No, no era ben bé això. La sensació era més aviat de vigilància. Algú el vigilava, però qui i per què?

Malgrat els anys d'experiència, perseguint i sent perseguit, havia estat incapaç de trobar la persona que li provocava aquesta sensació, tot i que a la seva ment es dibuixava amb nitidesa la figura somrient d'aquell paio del bar.

De nou al pis, mirava per la finestra i tampoc el veia. Començava a pensar que s'estava tornant boig. Que tants anys fent la feina que feia l'estaven desequilibrant. Potser ja no era tan fred, potser ja no servia ni per aquella professió.

Van trucar a la porta.

En Glaç es va sorprendre amb el soroll trencadís del vas d'aigua espetegant al terra. Es va sorprendre de la seva por.

Els cops es van repetir.

Es va acostar lentament a la porta. La seva pistola reposava amb el silenci perillós que guarden les armes sobre la taula del menjador. La va agafar i, dirigint el canó al sostre va preguntar:

-Qui hi ha?

-Sóc jo. Li porto els diners -va respondre la veu espantada del client elegant.

En Glaç es va sentir estrany. Amenaçat. Però sense adonar-se ja havia posat la mà al pom i l'estava fent girar.

"Què fas -es deia, mentre veia amb impotència com el seu cos no l'obeïa.

La porta es va obrir al replà però allà no hi havia ningú.

Una veu va sonar a la seva esquena.

-Glaç, qui ets?

En Glaç es va girar amb el cor a la gola. Era la primera vegada en dècades que se sentia tan espantat. Sentia el cos dèbil i el pes de la pistola a la seva mà es feia insuportable.

Davant seu s'aixecava la forma contundent de la seva última víctima. L'home de l'hotel el mirava des d'una pal·lidesa cadavèrica, tenyida per la sang que havia rajat dels forats de bala netament dibuixats al mig del front i el pit.

-Qui ets? -va repetir amb la veu llunyana.

La veu que encara ressonava al seu cap quan va despertar.

Per la finestra s'escolaven les primeres fosques del dia i les primeres lluentors de fanals i rètols de botigues, els primers aires freds de vespre i el soroll dels cotxes a l'hora punta.

Es va aixecar marejat, sentint encara la por aferrada al cos, escoltant la veu inhumana de la visita del seu somni, i fent-se involuntàriament la pregunta que li havia formulat.

Qui ets, Glaç?

Mica en mica es va anar centrant, va mirar el rellotge i va veure que faltava una hora per fer la feina. Es va vestir i, abans d'abandonar el pis, es va aturar al lloc on havia estat dret el cadàver del seu malson. Va sentir un calfred, com si alguna cosa li digués que tot havia passat realment.

Va baixar al carrer i, novament, es va trobar amb aquell estrany recolzat a la paret del bar de la vorera de davant.

-Ja n'hi ha prou -va murmurar, decidit a creuar el carrer per abordar-lo i aclarir d'una vegada per totes qui dimonis era, i què cony volia.

L'altre el va mirar amb el seu somriure desconegut. Una camioneta va passar entre tots dos i quan es va allunyar, l'estrany ja havia desaparegut.

Enrabiad, en Glaç va creuar el carrer i va entrar al bar com una exhalació.

-Ha entrat un paio amb un abric? -va preguntar-li a l'home de la barra.

El cambrer se'l va mirar de cap a peus i, arquejant una cella va dir:

-A més de vostè, ningú més.

-Merda! -va cridar en Glaç, abans d'abandonar el bar.

-De res -va fer el cambrer, sarcàstic.

9

L'Alba va cordar-se la caçadora i va baixar al carrer. Passaria a saludar el Miquel abans d'anar a casa el David. El Miquel havia sigut la persona que més cura havia tingut d'ella des que s'havia mudat al barri. Regentava un bar dels de clientela escassa però fidel, d'aquells que s'aguanten per la bona voluntat de parroquians i amos, trampejant per arribar a final de més i rifant una bona panera per Nadal.

Al bar del Miquel havia treballat com a cambrera fins que li va sortir la feina de go-go, fins que va nèixer Diva, però aquest record li semblava cada cop més inconsistent, com si s'esvanís per falta manteniment. Li passava el mateix amb els records de la seva família, de la seva infantesa... tot se li desfeia dins una boira estranya, i li semblava que només conservava imatges nítides a partir de la seva divisió en Alba/Diva.

A aquell home li havia agafat afecte de debò.

El cel ja enfosquia la cara i el vent començava a bufar amb timidesa quan l'Alba arribava a la porta del bar.

De sobte, un home vestit amb un abric llarg i fosc va sortir del local i va xocar amb ella. Estava a punt de caure a terra quan ell va aconseguir agafar-la per un braç.

-Ho sento va dir l'home de l'abric.

-L'Alba va aixecar la mirada i es va trobar amb el blau més clar que mai havia vist en uns ulls. Era com si la seva mirada fos transparent, però a l'hora ocultés un abisme. Un abisme fred.

-No, no passa res -va dir, trasbalsada. L'aspecte d'aquell home era impecable, atractiu-, estic bé.

-He sortit sense mirar. Buscava una persona...

-Doncs s'ha trobat amb una -va bromejar l'Alba.

-No, volia dir...

-Era conya -va interrompre ella. Estava completament descol·locada. No coneixia de res aquell home i ja se sentia profundament atreta per ell.

-Està bé?

-Sí, gràcies.

-Així, doncs, marxo. Permeti'm disculpar-me un cop més.

-No! -va exclamar l'Alba.

-Què?

-Vull dir, que no cal que es disculpi... i si ho fa, que sigui davant d'una copa -no podia creure que estigués fent el que estava fent, estava lligant amb aquell desconegut!!

-Oh, no sé...

-Sí home, podem venir a aquest mateix bar, conec l'amo! Vius per aquí a prop? Jo visc en aquell bloc de pisos.

L'Alba va assenyalar el bloc on vivia en Glaç.

-És curiós, jo també hi visc. Com és que no ens hem vist mai?

-Oh, jo tinc uns horaris una mica especials. Treballo -l'Alba estava a punt de dir la seva professió, però es va abstenir. No volia que aquell home malentengués a què es dedicava, com tots els demés... treballo de nit.

-Ah, i jo fa poc que hi visc.

-A quin pis?

-Al primer -va dir en Glaç, incòmode. No volia intimar amb aquella noia, per preciosa que fos. Un home com ell no podia intimar amb ningú. Ni explicar-li la seva vida al primer desconegut o desconeguda que es trobés.

-Jo al tercer. Així doncs, ja no et demano el telèfon. Et vindré a demanar sucre i, de pas, quedarem per fer aquesta copa.

-D'acord -va dir en Glaç, pendent ja de l'hora-. Ara haig de marxar, però ja ens veurem.

-Fins aviat -va somriure l'Alba.

-Adéu -va fer en Glaç i va allunyar-se en direcció al carrer on havia aparcat el cotxe. De lluny, la veu de la el va cridar. En Glaç es va aturar i al cap de poc, la tenia al costat.

-No t'he preguntat com et dius -va fer ella.

-Em diuen Glaç.

-A mi em diuen Diva -va dir ella.

-Encantat de conèixer-te, Diva.

-Igualment, Glaç.

A tots dos els va semblar que pronunciar aquells noms falsos els feia ésser més reals. Es va produir entre ells quelcom estrany, una mena de reconeixement instintiu, com si s'haguessin trobat per què havia de ser així, per què, d'alguna manera, estava escrit.

10

L'autobús va emetre el seu pshh característic com a comiat abans d'allunyar-se de la parada. Jan començà a caminar.

Els carrers de la barriada eren buits. La zona residencial on es trobava s'adormia després que els nens tornessin d'escola i els pares de la feina. Les finestres de les cases vessaven una llum groguenca sobre el panot de les voreres, i els fanals del carrer aportaven la seva llum al paviment del carrer.

El cel s'ennuolava al compàs d'un vent insistent però feble.

En Jan va ficar les mans a les butxaques de la seva caçadora texana i va enfilear un carrer llarg i recte que feia

pujada.

Malgrat saber perfectament què es trobaria al final d'aquella pujada, quan els tres cubs superposats, en aparença desordenadament, que conformaven el cos mut i blanc de la casa del seu somni van aparèixer al seu camp de visió, en Jan va quedar petrificat. Guardava l'esperança que tot fos una paranoia seva, però en veure la casa, la sensació de proximitat de la mort encara es va afermar més dintre seu.

Tremolant, va acostar-se a l'entrada de la finca i va contemplar un cop més la construcció, fascinat.

Algú va parlar per l'interfon.

En Jan va fer un salt, espantat, i es va adonar que havia premut el timbre.

-Qui ets? -va fer la veu d'un home.

En Jan va dirigir la seva mirada cap a l'ull del video-porter. Qui fos que estigués dins la casa, pendent de la pantalla, estaria veient el rostre espantat d'una barreja entre Gerard Quintana i John Lennon.

-V..vi-vi..nnc a-a-a avi-avi-avi... va començar a articular en Jan, tot omplint de capellans l'objectiu del video-porter. Una gran desesperació l'esgarrapava el pit, el coll, els ulls, la boca. No era capaç de formular la frase que li cremava la gola.

-Qui collons ets i què vols? -va dir la veu, impacient.

-El vo-vo-volen ma-ma-tar! -va cridar en Jan.

Va haver un silenci carregat de brunzits. Al Jan li va arribar a través de l'altaveu del porter, llunyana, la música inequívoca d'en Jamiroquai. Després van penjar.

-Merda -va murmurar en Jan.

La porta principal es va obrir i un home alt i musculós que vestia una samarreta sense mànigues malgrat la fresca, per lluir el tatuatge d'una serp que li lliscava per tot el braç dret, i que decorava la seva cella esquerra amb un cridaner piercing, va sortir amb cara de pocs amics. En Jan el va observar i el cor li va arrencar a galopar a dins del pit. Però no per què aquell home li fes por, sinó perquè aquella cara era la de l'home mort del seu somni.

-Què cony estàs dient, marrec? -va fer l'home del tatuatge des de la porta del mur que envoltava la finca.

-Di-di-dic qu...

-Collons, ets idiota o què? Ves-te'n de casa meva, pringat, si no vols que surti i et trenqui aquesta cara de babau que tens.

-No, escolta'm -va dir, tot d'una sense quequejar-: et volen matar!

-I tu què merda saps? Em coneixes a cas?

-No, no... sé que sembla una bogeria, però he somniat que et mataven. Avui, aquest vespre, aquí, a casa teva. He somniat amb aquesta casa! Amb tu, mort.

-Però de què vas tio? Tu estàs volat!

-Mira! -en Jan li va ensenyar els plànols que els professors de Projectes li havien facilitat.

-Com has aconseguit això? -va exclamar l'home.

-Estudio Interiorisme, i els meus professors m'han donat els plànols de casa teva per fer una distribució.

-Ah, ja entenc. Són els arquitectes que em van fer la casa. Els vaig donar permís per... però això a què ve? La planta que tens està en blanc, falten les divisions.

-Et demostraré que he somiat amb la teva casa. Mira!

En Jan va treure un llapis de la butxaca de la seva caçadora i va dibuixar a corre cuita les habitacions que configuraven la casa amb tota l'exactitud que va ser capaç.

Li va passar els papers.

-Hostia... -va murmurar l'home.

-Tens un sofà blanc enorme al bell mig del saló, encarat a la llar de foc on hi ha una postada plena de fotografies. Al rebedor tens un quadre de Kandinsky, a la cuina mobles italians, un office amb una taula de vidre i unes cadires d'alumini que...

L'home es va quedar pàl·lid tot d'una. Els papers van començar a tremolar al compàs del seu pols.

-Passa, nen, parlem una estona.

11

Malgrat el casc, els guants, la jaqueta, sobre la moto es congelava. Sortosament, no estava ja gaire lluny de casa el David.

L'Alba hi havia estat unes quantes vegades. Al poc temps d'entrar a treballar a Drop, la noia s'havia enamorat del seu cap. En David tenia un encant indiscutible, era ben plantat, tenia diners, i quan es proposava conquerir una dona, es disfressava amb una impecable imatge de galà, dolç, atent... era una actuació perfecta, que també sabia mantenir quan la primera cita s'acabava i deixava la futura víctima a casa amb un curt petó als llavis i la promesa que amb ella seria diferent: no volia un rotllo d'una nit.

L'Alba havia sucumbit a aquest encant i havia repetit, donat que, intencionadament, en David creava l'expectativa d'una relació romàntica i apassionada a l'hora, i en el fur intern de les seves conquestes deixava el desig d'haver acabat aquella primera cita sota els llençols. Ella no havia estat una excepció, i després d'aquell primer sopar perfecte va anar a dormir i va somiar amb una continuació ideal d'aquella cita. Aquesta era, exactament, la

sensació que en David volia deixar, i ho aconseguia infal·liblement.

El segonencontre discorria exactament igual, amb tot un desplegament d'elegàncies i dolçors; en David no escatimava en despeses. El final, però, era ja diferent. En aquesta segona cita, el destí de la nit era casa seva, un altre ambient minuciosament estudiat per fer caure a qualsevol dona a les seves urpes. Bona música sonant des de les entranyes d'un equip Bang & Olufsen, un excel·lent cava bombollejant dins una copa de disseny exquisit... tot s'emboïllava d'un sentiment de dolçor, d'evasió, de somni, al que era difícil renunciar. Tot s'esdevenia amb lentitud premeditada, els petons, les carícies...

Les carícies del sol de l'endemà a la pell també feien que el somni continués, i continuava, almenys durant un parell de cites més, fins que començaven a aparèixer les veritables intencions d'en David, els seus autèntics vicis, i les seves falses virtuts desapareixien.

Hi havia hagut noies després de l'Alba que havien durat més amb en David, però l'Alba no era d'aquesta pasta. La seva relació havia acabat amb les primeres insinuacions de prendre alguna droga i amb les primeres actituds dominants d'en David. Potser havia pensat que accediria a compartir-lo amb una altra dona al llit, com havien accedit d'altres, o que acceptaria prendre la merda que oferia a les altres només per què se'n havia enamorat, però s'equivocava.

En aquells moments en David havia adquirit una dependència més forta per ella que la que ell es pensava que generava en l'Alba, i el dia que la mà de la noia va creuar la seva cara al temps que l'engegava a la merda, es va mostrar com el patètic ésser que realment era.

Un cop més, l'Alba es va sentir com si aquells records se li escapessin. Com si anessin apareixent a mesura que s'acostava a casa el David, com si fins aquell moment no hi haguessin estat.

Últimament només recordava haver-se plantejat de continu qui era i on es dirigia la seva existència, per què se succeïen els seus dies, quin n'era l'objectiu. Aquestes meditacions l'estaven atrapant cada cop més. Tenia por d'estar enmig d'una depressió, o d'alguna crisi d'identitat. Quan es feia la mateixa recurrent pregunta, se sentia espantada perquè no coneixia la resposta:

Qui ets, Alba?

12

Va aturar el cotxe i va romandre pensarós amb les mans aferrades al volant. Tancà els ulls i, un a un, van aparèixer tots els dubtes que l'havien perseguit des que podia recordar. Aquest n'era un altre: des de quan podia recordar? Notava una mena de silenci tens més enllà de la decisió de convertir-se en assassí. No s'atrevia a explorar més enrere, per què, sense estar-ne del tot segur, tenia la impressió que no hi havia res més.

Sospirà. La casa estava a prop. Era com si ja la conegués, com si ja hagués fet aquella feina algun altre cop. El cert era que, en un parell d'ocasions, li havien encarregat matar aquell paio, i pel que veia, el client de les altres vegades i l'actual eren el mateix, només canviava el contacte. Tenia una lleugera idea (tampoc volia saber gaire més) de qui podia estar dar

rere d'aquell encàrrec, i s'imaginava quin tipus d'assumpte havia dut a la seva futura víctima a ésser objectiu d'aquella gent. Però hi havia quelcom més, quelcom relacionat amb aquell altre home, però no sabia què. Tot plegat li feia venir calfreds, per què sentia que es dirigia cap a un gran canvi, cap a un camí sense retorn. Però sense retorn a on?

En tancar la porta del cotxe es va arreglar la roba. L'abric s'havia descargolat cap els seus peus amb mandra. La nit era una realitat, i les estrelles contemplaven un cop més el caminar d'en Glaç, còmplices ja de tants altres passeigs cap a la mort, que semblaven brillar com fanals d'esperits errants dins un cel enfosquit, passadís cap el més enllà.

La casa es va dibuixar blanca, geomètrica, contra aquest cel mortuori, dalt del carrer que feia pujada pel que, temps abans, havia caminat en Jan.

En Glaç es va plantar davant del mur que circumdava el terreny annex a la construcció i, després d'uns moments de dubte, va empènyer la porta metàl·lica. Esperava trobar-la oberta i així va ser.

Un cop més, la sensació de dirigir-se a un escenari preparat per quelcom terrible i necessari a l'hora se li va instal·lar al bell mig del pit.

Estava tocant la superfície freda de la porta d'entrada a la casa quan el soroll del motor d'una moto el va sorprendre.

Va mirar a banda i banda i va veure un camí que es dirigia cap a la part posterior de la casa. S'hi va esmunyir com una ombra, esperant que ningú l'hagués vist.

13

Va trobar la porta del pati oberta. Quin element! Estava segur que hi aniria... el que no sabia era per què hi anava. L'Alba va esbossar un somriure totalment exempt d'humor.

Es va quedar palplantada davant la porta d'entrada. Sentia un neguit estrany. Va acostar-se a un test que hi havia a una banda del porxo, el va aixecar lleugerament i va agafar una clau de sota.

Va fer entrar la clau al pany i la va girar.

Quan la porta començava a obrir-se, algú es va precipitar sobre ella per darrere, la va envoltar amb uns braços molt forts i li va tapar la boca.

Van irrompre a un rebedor que romania a les fosques. L'Alba es resistia inútilment, tot i que, en el fons, més que amenaçada se sentia protegida per aquell cos. Era com si no fos un desconegut, com si ja hagués sentit abans aquella presència. Van ensopegar amb alguna cosa i tots dos es van precipitar a terra.

Abans que la porta es tanqués rere seu, van poder veure amb què havien ensopegat. Es tractava d'un cos. Després els va engolir la foscor.